

הורים איומים

מאת ז'אן קוקטו

תרגום אלי ביז'אווי בימוי גדי רול

הורים איומים

מאת ז'אן קוקטו

הצילומים מחדר החזרות

הצגה ראשונה: 11.3.2023 | משך ההצגה: כשעה וארבעים ללא הפסקה

תרגום אלי ביז'אווי

בימוי גדי רול

עיצוב תפאורה כנרת קיש

עיצוב תלבושות יהודית אהרון

מוזיקה אלדד לידור

עיצוב תאורה דולב ציגל

עפ"י תאורה מקורית של פליס רוס

ע. במאי נעם ביצור

משתתפים:

לימור גולדשטיין איבון

שירי גולן לאו

יורם טולדנו ז'ורז'

תום חגי מישל

כרמל בין מדלן

שעתה הגדולה של קטנות-הנפש

בסיגנון התיאטרון הפופולארי (BOULEVARD) אך בו-בזמן לצייר פורטרט שלו. (המחזה עשיר במטא-תיאטרליות שקטה, עם או בלי מודעות של הדמויות, דבר שכדאי לשים לב אליו.)

קוקטו לוקח תמה וודווילית וכותב אותה כסרגדיה. התוצאה היא כמעט נגטיב של "מחזה סלון מלודרמטי קלאסי": זה ניסיון, זה מורכב, זה מטריד, זה לא משתדל למצוא חן או לעורר הזדהות ועם כל זה (או בזכות כל זה): זה אנושי להחריד. "אני שקר שתמיד אומר את האמת", הוא כתב באחד משיריו, ולתחושתו זה מה שהוא עושה גם בפיקציה התיאטרונית שלפנינו.

מעבודת ההכנה עם גדי רול הבמאי ומהצצה לחדר החזרות, עושה רושם שהצלילה המעמיקה של קוקטו סחפה את העוסקים במלאכה כולם, ואני מרשה לעצמי להודות לו בשם כולנו.

*שימו לב כמה קלישאות הוריות שגרתיות ומוכרות בכל בית שם קוקטו בפי הדמויות שמרכיבות את המשפחה המאד לא שגרתית שלפנינו:

צפייה מהנה,
אלי ביז'אווי, המתרגם

"הורים איומים" הוא מחזה שאת ייחודיותו הבנתי תוך כדי מלאכת התרגום והחוויה שהעבירה בי.

זכרתי ש"בגדול" מדובר במלודרמה משפחתית אקסצנטרית, אבל במהלך העבודה לא יכולתי שלא לחוש ולהבחין בשני דברים: לא משנה עד כמה הסיטואציה קיצונית או בלתי מתקבלת על הדעת, כל אחת מהדמויות פועלת בהיגיון עקבי, מפורט (ומתקבל על הדעת) משלה.

ההליכה על החבל הדק שבין האפשרי למופרך הייתה לוליינות מעוררת השתאות. כמו כן, בניגוד למלודרמה סטנדרטית, לא ניכר שום מאמץ מצד המחזאי ליצור בנו אמפטיה עבור דמות זו או אחרת, הוא מעמיד בפנינו פורטרט עגום, קודר וכואב, שהאמפטיה היא תוצר שלו. תוך כדי תרגום מצאתי עצמי להפתעתי, מזדהה, ולו לרגע, עם כל אחת מהדמויות. אומללות, אגואיסטיות ואכזריות ככל שיהיו. הייתה לי תחושה שהמחזאי מבקש להעניק במה מכובדת לא לגדלות הנפש, כי אם לקטנותה.

וכך כותב קוקטו: "במחזה מודרני, דומני שהאתגר הוא ליצור משחק גדול-מהחיים ולהישאר צייר נאמן של חברה שוקעת. ניסיתי לכתוב כאן מחזה, שהיה קומדיה אלמלא מהלך הסצנות והמכניזם של הדמויות היה דרמטי". הוא מבקש לכתוב

ז'אן קוקטו

היה לא פחות ממהפכן תרבותי, שזכה לכמות זהה של הערצה ובוז. מחזאי, סופר, משורר, במאי, צייר, מפיק - ובטח שכחנו משהו. אה, כן, ממייסדי זרם הסוריאליזם בתרבות הצרפתית. ואם בתרבות הצרפתית מדובר - אזי בתרבות העולמית כולה. אם צריך לבחור תואר אחד מבין כל אלה, אזי יותר מכל, קוקטו קשור קשר הדוק ביותר למוזיקה - הוא חיבר ליברטו רבים לאופרה ולבלט, כשהמפורסם שבהם הוא הבלט "המצעד". בהכנת הבלט לקחו חלק גם פיגורות בולטות כמו המלחין אריק סאטי והצייר פבלו פיקאסו, והוא בוצע על הבמה על-ידי להקתו של סרגיי דיאגילב הרוסי. "המצעד", שהועלה עוד ב-1917, נחשב למופע הסוריאליסטי הראשון בעולם.

ז'אן קוקטו נולד ב-1889 בעיירה מזון-לאפיט שבצרפת לאב שהיה פרקליט וצייר, והתאבד כשבנו היה רק בן 9. ז'אן קוקטו היה אוטודידקט, לכל מה שהגיע - הגיע בכוחות עצמו, ללא השכלה פורמלית. אך גם לא היה לו ממי ללמוד, כי בכל התחומים בהם נגע, היה חדשן לגמרי. בתחילת המאה ה-20 הוא הצטרף לחוגי בוהמה של פריז, ועל חבריו נמנו, בין השאר אנדרה ז'יד, מרסל פרוסט, פבלו פיקאסו, סרגיי דיאגילב ואריק סאטי. כל אחד מיתוס בפני עצמו.

לקוקטו היתה השפעה מכרעת על הסוריאליסטים הצרפתים. הוא כתב אין ספור מחזות, וביניהם גם את "שווה הנפש היפה" (1940), שנכתב במיוחד עבור ידידתו היקרה אדית פיאף, אשר נטלה בו חלק, עיבד ותרגם מחזות - הידועים בהם "אורפיאוס" ו"אדיפוס המלך", והיה גם משורר.

המחזה "הורים איומים"

בינואר 1938 עזב ג'אן קוקטו את פריז כדי לכתוב מחזה חדש, ותוך חודש השלים את מלאכת הכתיבה של המחזה "הורים איומים". ההצגה הראשונה התקיימה ב-14 בנובמבר 1938. התגובה הראשונית של המבקרים הפריזאים הייתה נלהבת בעיקרה, "סוג של ניצחון לתיאטרון, לסופר ולשחקנים" היתה ביקורת אחת. העיתונות הימנית נקטה דעה אחרת, כשהיא מבקרת את המוסר הרופף לכאורה של המחזה. הטענה שהוא מציג גילוי עריות בין אם ובנה היא שגרמה למחלוקת הגדולה ביותר.

כל זה לא הרתיע את הציבור להגיע בהמוניהם להצגה עד שהתיאטרון שהיה בשליטת רשויות העיר, החליט על הורדת ההצגה, על רקע ויכוחים עזים והאשמות על חוסר מוסריות. אולם תוך מספר שבועות, ההצגה הועלתה בהצלחה רבה בתיאטרון אחר עד פרוץ מלחמת העולם השנייה.

באוקטובר 1941, בתקופת הכיבוש הגרמני של פריז, המחזה זכה לתחייה מחודשת בתיאטרון ושוב המתנגדים של קוקטו פתחו במסע התנגדות ובהופעות ראשונות שוחררו עכברושים באולם ופצצות גז מדמיע הושלכו על הבמה. ההצגה שוב נאסרה על ידי רשויות העיר.

לאחר המלחמה ב-1946 המחזה הועלה שוב בהצלחה רבה, וב-1949 ההצגה היתה חלק מסיבוב הופעות שארגן קוקטו במזרח התיכון. מאז המחזה הועלה בארצות שונות ועובד לקולנוע ולטלוויזיה.

ההצגה הועלתה בתיאטרון באר שבע ב-2016 וזכתה בפרס התיאטרון הישראלי - הצגת השנה של מחזה מתורגם.

קוקטו הפך לפרסונה שנרדפה על ידי רוב הממסד התרבותי בצרפת. הוא גם תרם בכך במגולומניה הפרנואידית שלו. סגנון חייו הבוהמי ופעילותו הציבורית הוקעו על-ידי יריביו הרבים כדקדנטיים, ולפיכך ראויים לבוז. הוא הואשם לאורך שנים בשימוש בסמים ובפיתוי גברים צעירים. גם העובדה כי הפך לסלבריטי הגדול ביותר בחוגים הספרותיים, זכתה לשפע גידופים. אחד ממאהביו הרבים היה כוכב הקולנוע של אותה התקופה, ז'אן מארה ("היפה והחיה", "פנטומס"), איתו ניהל קוקטו פרשת אהבים ארוכת שנים. מארה התפרסם בזכות התפקידים שקוקטו כתב במיוחד למענו בתסריטי קולנוע. לאחר מותו כתב ז'אן מארה ספר אוטוביוגרפי בשם "ז'אן קוקטו הבלתי מושג".

קוקטו נפטר ב-1963 עטור גידופים ותהילה, כמה שעות לאחר שנודע לו כי ידיתו הגדולה אדית פיאף מתה. על מצבתו הורה לכתוב: "אני נשאר עמכם". מה שנכון.

מתוך מאמר מאת שי מרקוביץ', הומאז'

ב-1918 הוא פגש את המשורר הצעיר ראמון רדיגה, בן 15 בסך הכל, והשניים הפכו למאהבים. בעקבות מותו הפתאומי של ראדיגה ב-1923 קוקטו שקע במרה שחורה והתמכר לאופיום. בניסיון להיגמל, קוקטו השקיע את עצמו בכתיבת רומן, שהפך למפורסם ולשערווייתי ביותר שלו - "הילדים הנוראים".

התפרסותו של קוקטו על כל כך הרבה תחומים הייתה לו לרועץ בקרב המבקרים בצרפת. האשימו אותו שהוא לא רציני, לא משקיע מספיק בשום מדיום בו נגע, וקפץ מאחד לשני. קראו לו "חובבן" ו"הזיקית התרבותית". שנה מיוחדת כלפיו רכש ההומופוב המושבע אנדרה ברטון, שהיה מייסד זרם הסוריאליזם בצרפת. לטענת ברטון, קוקטו הוציא שם רע למושג "האומץ הגברי של אמן", ומקורביו ניסו להכשיל כל פרויקט של קוקטו. כשאחד מהם, פול אלואר, צפה במחזה של קוקטו "הקול האנושי" ב"קומדי פראנסז", הוא צעק מתוך האולם: "זה פשוט חרפה!". פרנסואה מוריאק קם באמצע ההצגה של קוקטו ונטש את האולם בזעם.

פארסה מלודרמטית?

יש משהו יצירתי במיוחד בקריאה של מחזה, לעומת קריאה של פרזה. אי אפשר לשכוח שמדובר ביצירה שדומה לפרטיטורה מוזיקלית: המחזה אינו היצירה השלמה, שכן הוא נועד לעלות על הבמה והשחקנים והבימוי אמורים להוסיף לו את העומק, הפירוט, ובעיקר הפירוש הנדרשים לו, כדי שיהפוך ליצירה השלמה.

ובכן, הקוראת מנסה לייצר בעיני רוחה את ההצגה: איך השחקן מבטא בכל רגע את הטקסט הנתון בפיו? צועק? לוחש? רוטן? מזדרז? מאט? אלה כמובן רק כמה אפשרויות מתוך אינסוף שהקול האנושי יכול להפיק. ומה באשר למחוות הגוף של השחקן? ובכלל - איך הוא או היא נראים? ומה מוסיף הבימוי? מה הוא עושה לטקסט? איך מעשירים אותו בהתנהגותם של השחקנים על הבמה, בשכבות הנוספות למילים, יש כל כך הרבה אפשרויות שיכולות ללכת עם הטקסט, להעמיק או לסתור אותו, וכל הפקה היא למעשה נדבך נוסף, חיוני, שיכול להפוך את הדברים הנאמרים על פיהם, שהרי לכל טקסט יש סבטקסט סמוי שהשחקנים והבמאי דולים, מביעים, מאתרים, למעשה - מייצרים מחדש באמצעות הכוח היצירתי שלהם.

קראתי מרותקת את "הורים איומים", מחזה שז'אן קוקטו העיד עליו כי "האתגר הוא לאפשר משחק גדול-מהחיים ולהישאר צייר נאמן של חברה שוקעת". עוד כתב קוקטו: "ניסיתי לכתוב כאן מחזה, שהיה קומדיה אלמלא מהלך הסצנות והמכניזם של הדמויות היה דרמטי".

חמש הדמויות שבמחזה הן שתי אחיות, איבון ולאן, שאחת מהן מאוהבת בבעלה של האחרת. הבעל, ומישל, בנם של בני הזוג הנשואים, גבר צעיר שמבשר

לאמו האוהבת מדי, הרבה יותר מדי, שהתאהב באישה צעירה, מדלן. איבון, אמו של מישל, נטרפת מקנאה. היא מסרבת להרפות מבנה. דמותה של האם האדיפלית מוכרת לנו מאוד מיצירות רבות: למשל, אמו של וודי אלן שמרחפת מעליו בשמיים בסרט "סיפורי ניו יורק" ומטיפה לו מוסר, או אמו השתלטנית והפתיינית בספרו של פיליפ רות, "מה מעיק על פורטנוי", שסיפורו מתחיל במשפט: "היא היתה נטועה כל כך עמוק בתודעה שלי, שבשנה הראשונה בבית הספר כנראה האמנתי שכל אחת מהמורות שלי היא אמי בתחפושת". אלה רק שתי דוגמאות מתוך אינספור, והרי עצם המונח הפרוידיאני "קשר אדיפלי", העוסק בקשר שבין אימהות ובניהן המתבגרים, הוא מאבני היסוד של הפסיכואנליזה.

שמו של המחזה שלפנינו מרמז על תוכנו ועל משמעויותיו. אין בו, בשם, שום סבטקסט. הוריו של מישל הם, חד וחלק, "הורים איומים". אנחנו עדים לכך ממש מההתחלה. העניינים מסתבכים כשמתברר שאהובתו של הצעיר ניהלה עד לא מזמן רומן עם גבר מבוגר, ולא סתם גבר נשוי: למרבה התדהמה אנחנו מגלים שאותו מאהב מבוגר הוא - כמה נורא - אביו של מישל. הנה כמה משולשים של גילוי עריות סמוי לכאורה, ובעצם גלוי למדי: האימא שאינה מרפה מבנה ומסרבת להכיר בכך שהוא כבר בן עשרים ושתיים ושזכותו לפרוש כנפיים ולחיות את חייו מחוץ לכלוב שהיא סוגרת סביבו; האבא שחולק אישה עם בנו; הדודה שחולקת אהוב עם אחותה.

עופרה עופר אורן, סופרת

לאוולד, אנליטיקאי אמריקאי הוסיף על פרויד באומרו שהקונפליקט האדיפלי מונע לא רק על ידי דחפים מיניים ואגרסיביים, אלא גם על ידי הכמיהה של הבן (או הבת) לעצמאות ועל ידי הצורך להיות אינדיבידואל נפרד. בתהליך בריא הקונפליקט האדיפלי לא נהרס אלא הופך למשהו עשיר ומורכב. הקונפליקט האדיפלי הוא קרב של חיים ומוות לאוטונומיה, סמכות עצמית ואחריות. בתהליך זה נדרשת מההורים מחווה אוהבת שחוזרת שוב ושוב כשהם מפנים את מקומם בעצב וגאווה לדור הבא. לא בכדי קוקטו נתן את השם "הורים איומים" למחזה שלו, שכן שני ההורים במחזה כושלים במשימתם כהורים מיטיבים לבנם כך שיגיע לעצמאות, נפרדות ומימוש של עצמו.

קרן קפלן, פסיכולוגית קלינית, פסיכואנליטיקאית

פרויד כתב ב-1924 "אם האגו לא הצליח להדחיק את הקונפליקט האדיפלי הוא ימשיך להתקיים במצב לא מודע ויתגלה באופן הפתוגני שלו".

ואומנם במחזה "הורים איומים", קוקטו מלהק את הדרמה האדיפלית כפי שמוצגת אצל כל אחת מדמויות המחזה, משתחזרת, מעובדת, מוכפלת עד לסיום הטרגי בדומה למחזה של סופוקולס. העלילה מסתבכת עם אהובתו של הבן, והנה התחרות האדיפלית בין האב לבן יוצאת לאור במהופך עם העוינות והקנאה בבנו.

דמותו של האב המזדקן שמחפש לטשטש את הגבול בין הדורות באהבתו לאשה צעירה ממנו, מייצגת גם היא את הכשלון שלו לעבור את הקונפליקט האדיפלי, ולקבל את המציאות של הזדקנותו וסופיות החיים וקבלה בריאה של הפערים בין הדורות. האם שלופתת את הבן גם היא אינה מאפשרת לבן לעבור את הקונפליקט האדיפלי בצורה מטיבה. הדודה לאו, היא היחידה שמנסה להשיב את הסדר על כנו.

"לכתוב הוא מעשה של אהבה, אם איננה בנמצא, אין כתיבה" ז'אן קוקטו

במאי 1897 כתב פרויד לראשונה את מחשבתו שחלק בלתי נפרד מהנוירוזה הם דחפים עוינים (משאלת מוות) כלפי ההורים. משאלת מוות זו מופנית מבנים לאבותיהם ומבנות לאימותיהם. מאוחר יותר בעקבות האנליזה העצמית שלו, הגיע פרויד למסקנה שמשאלות אלה אוניברסליות וביסס את התאוריה שלו על המחזה הטרגי של סופוקולס "אדיפוס המלך". הוא טען שמשאלות אלה נמצאות בגרעין של כל אדם באשר הוא, בין אם בפנטזיה ובין אם משחזר זאת במציאות חיו באופן לא מודע, פנטזיה לא מודעת לרצוח את האב ולהנשא לאם.

הקונפליקט האדיפלי נשאר מאז במרכז הפסיכואנליזה מאז ועד היום. במרכז הקונפליקט האדיפלי הבן (או הבת בקונפליקט האדיפלי ההפוך), מרגיש אשם ופחד מעונש על המשאלות הרצחניות שלו כלפי האב, ומשאלת גילוי העריות שלו כלפי האם, ופחד מחרדת סרוס על ידי האב, כפנטזיה ראשונית לא מודעת. פתרון בריא של הקונפליקט האדיפלי יתרחש כשהילד יזנח את כוונותיו הרצחניות ומיניות כלפי הוריו האדיפליים ויחליף זאת בהזדהות עימם ועם הסמכות שלהם.

כשז'אן קוקטו התחיל לכתוב את המחזה "הורים איומים" הוא היה אדם אבוד, שרוי בחובות, מסומם ונלעג על ידי המילייה האומנותי שלו. מחזותיו הקודמים נכשלו והוא מוצא מקלט בהוטל מחוץ לפריז. ז'אן מארה אהובו מצטרף אליו ושלושה שבועות לאחר מכן בפברואר 1938 נולד המחזה.

המחזה נפתח כשהסדר המשפחתי של משפחה בורגנית מופר. מישל, הבן הצעיר בן ה-22 אינו חוזר לביתו בלילה מה שמסעיר את האם עד כדי אובדן עשתונות. אנחנו הקהל נחשפים באחת לדמותה של האם הלופתת את הבן, ואינה מסכינה עם מציאות התבגרותו ומציאת אהבה חדשה בחייו.

ניתן לשער שקוקטו שאביו התאבד כשהיה בן 9 ומאז חי עם אימו עד גיל 30, ביסס את המחזה גם על חייו שלו וניסיונותיו להחליף מחייו עם אימו המגוננת. קוקטו שאף תירגם את המחזה "אדיפוס המלך" היה עסוק בקונפליקט האדיפלי כל חייו וניתן לשער שהמחזה "הורים איומים" היה אולי גם דרך שלו לעבד את טראומת חייו, להשתחרר מכבלי אימו, ולפתור את הקונפליקט האדיפלי שלו בכתיבת מחזה על נושא זה.

ג'אן קוקטו מחזה

משורר, סופר, מאייר, צייר, מחזאי, כוריאוגרף, במאי קולנוע, תסריטאי, שחקן, עורך וגם עיתונאי ושרן רדיו. אמן רב-גוני שעסק בכל סוגי היצירה. איש האמנות הטוטאלית. ז'אן קוקטו נולד ב-1889 בעיירה מזון-לאפיט בצרפת, למשפחה בורגנית אמידה עם קרבה לאמנויות. משנת 1909 החל לפרסם את מאמריו, רישומיו ושיריו הראשונים. ב-1917 הוא העלה את המצעד לצלילי סאטי ותפאורה של פיקאסו, שיתף פעולה עם מוזיקאים צעירים, ומשנות ה-20 הפך לדמות חשובה באוונגרד. הוא כתב מחזות לתיאטרון ביניהם: *Les Mariés de la Tour Eiffel*, *הקול האנושי* ועוד, כתב שירים רבים, רומנים, ביניהם: *Le Grand Ecart*, *Thomas l'Imposteur*, *ילדים איומים* ועוד, ואוטוביוגרפיה שבה כתב על התמכרותו לאופיום. באותן שנות ה-30, הוא החל בקריירה פורה כיוצר קולנוע עם *היפה והחיה*, *אורפאוס*, *צוואתו של אורפאוס* ועוד. עבור קוקטו קולנוע זה "הכתובה המודרנית שהדיו שלה הוא האור אבל היא גם כלי שירה ראוי להערצה" הוא התקבל כחבר באקדמיה הצרפתית ב-1955. קוקטו נפטר ב-1963, בביתו בצרפת בעיירה מיי-לה-פורה, על מצבתו כתוב "אני נשאר עמכם".

גדי רול בימוי

היה מנכ"ל ומנהל אמנותי של תיאטרון באר שבע (1996-1993), מנכ"ל שותף ומנהל אמנותי של התיאטרון העירוני בלגרייד בקובנטרי, אנגליה (2008-2006), מנהל אמנותי של פסטיבל חיפה להצגות ילדים (1992-1993), מורה למשחק בבית צבי (2010-1982) ומורה למשחק *LAMBDA*, לונדון (1996-2005). מלמד משחק ובימוי באוניברסיטת תל אביב (משנת 2011). ביים למעלה מ-60 הפקות עבור תיאטר פולסקי ורוצלב, תיאטר סטארי קרקוב, ART בוסטון, תיאטרון בלגרייד קובנטרי, תיאטרון נורת'קוט אקסטר, תיאטרון נאפילד סאות'המפטון, תיאטרון רוז קינגסטון, רדא, למדה ודרמה סנטר בלונדון, תיאטרון הבימה, התיאטרון הקאמרי, תיאטרון החאן, תיאטרון חיפה, תיאטרון הספרייה, תיאטרון בית ליסין וע"ש ברוך איבצ'ר, התיאטרון לילדים ולנוער ותיאטרון באר שבע. בין עבודותיו: אחרון הפועלים, דון ז'ואן חוזר מהמלחמה, מחלת נעורים, רומיאו ויוליה, הדוכסית ממאלפי, מידה כנגד מידה, חבל שהיא זונה, השודדים, אביב מתעורר, מחכים לגודו, 3191, הפארק, הרציף המערבי, מראה מעל הגשר, האישה מהים, חוות החיות, צייד המכשפות, אמדיאוס, הצילו, איפיגניה (זוכת פרס עיצוב תאורה, 2012), בית ברנרדה אלבה, הורים איומים (זוכת פרס הצגת השנה של מחזה מתורגם 2016), המלך ליר ודון קארלוס.

אלי ביזאווי תרגום

בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין תרגומיו - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: טרטיף, שיעור ריקוד, לצאת מהארון, סיפור אהבה. בתיאטרון הקאמרי: רומיאו ויוליה, בית ספר לנשים, אותלו, שיעון המוזיקה, סיפור הפרברים, שורת המקלה, קברט, מלאכים באמריקה. בתיאטרון הבימה: מאמה מיה, החולה המדומה, 4891, הקמצן, הדוקטור. בתיאטרון באר שבע: פיאף, שחק אותה סם, טיוונות בלוז. בתיאטרון החאן: היה שלום מר הפמן, הבית הנקי. בתיאטרון המדיטק: שנה עם צפרדי וקרפד. בתיאטרון אלעד: כל הדברים הטובים, קו החוף. בתיאטרון המסחרי: בילי אליוט, היפה והחיה, אוליבר!, AVENUE Q. בתיאטרון הספרייה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, בדלתיים סגורות, תשוקה. התיאטרון הלאומי LA COLLINE, פריז ציפורים כולם. כתיבה - בתיאטרון המדיטק: אריה הספרייה, לא דובים ולא יער. בימוי - בתיאטרון באר שבע: פיאף. בתיאטרון הקאמרי: תעלת בלאומילך (עם גורי אלפי). בתיאטרון הספרייה: תשוקה (סונדהיים), בדלתיים סגורות, היפה והחיה. בקולנוע: תסריט לבגנות סרטו של איתן פוקס. זוכה מילגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום עש עדה בן נחום 2014 על תרגומו לטרטיף. זוכה פרס התיאטרון הישראלי 2015, 2016, 2017 על תרגומו לרומיאו ויוליה, הורים איומים, 1984, זוכה פרס רוזנבלום לאומנויות הבמה 2020 על תרומתו לתחום תרגום מחזאות בינלאומית וחשיפתה לקהל הישראלי.

נרד קיש עיצוב תפאורה

בוגרת תואר שני במגמה לעיצוב תיאטרון באוניברסיטת תל אביב. מלמדת עיצוב במה באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה האחרונות - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: האבא, טרטיף, אנשים מקומות ודברים, דברים שאני יודעת (בשיתוף תיאטרון חיפה), סיניתי אני מדברת אליך, המלאך. בתיאטרון הבימה: המלך ליר. בתיאטרון חיפה: גלגרי גלן רוס, על מי ועל מה. בתיאטרון באר שבע: הורים איומים. בקבוצת תיאטרון רות קנר: שעת הגלגול, הוא הולך בשדות, עלילות חומית, קשרי משפחה. בתיאטרון תמונא: אהבה וכסף. Theatre J (Washington D.C.): Pangs of the messiah, Mikveh.

הודית אהרון עיצוב תלבושות

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב, ביה"ס לאמנות בוילנה ובי"ס לציור. עיצוב תלבושות להצגות - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: לילה אחד מרקוביץ', סיבת המוות, טניה עולה חדשה. בתיאטרון גשר: אל תסתכל לאחור, יבגני אונגין, קליעים מעל ברדווין, הנוודים, משפט חוזר, האם, אורסטיה, גוליבר, הרצל אמר! ועוד. בתיאטרון באר שבע: הדירה של רוזה, כלוב העלזים, הלוויה חורפית, סוליקא, בימינו לא יוצאים לדו קרב, הורים איומים, בית ברנרדה אלבה, פרח השכונות, נורה, למה לא באת לפני המלחמה. בתיאטרון החאן: היה שלום מר הפמן, נפוליון חי או מת, הנשים העליונות מיינדזור, גן הדובדבנים, אהובת הדרקון, חוקר פרטי. בתיאטרון הבימה: ינטל, מקווה, המלך ליר. אנסמבל עיתים/תיאטרון הקאמרי: טימון בן אתונה, פר גינט, הרצל, הדיבוק, המלך הולך למות, שלוש אחיות. בתיאטרון הקאמרי: הדוד וניה, השיבה, מעשייה מגונה, מסע בין חלמונים, בעל למופת, נתן החכם, מאה ועוד. בתיאטרון חיפה: הדוכסית של אמלפי. בתיאטרון ילדים ונוער באר שבע: דוט והקנגורו, מלכת השלג. בתיאטרון המדיטק: היידי בת ההרים, מומו, הכיתה המעופפת ועוד. מותק של פסטיבל 9, 2016. עיצוב תפאורה להצגות - בתיאטרון הבימה: דבר על מקום המצאם, עושה כרצונו, הדה גבלר. בתיאטרון החאן - נער אופניים. בתיאטרון באר שבע: קן הקוקייה, הכול הזדות חווה, הכול בגן, בין הברים ועוד. זוכת פרס התאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות 2017 ו-2014. פרס לעיצוב תלבושות של תיאטרון ילדים ונוער 2017. פרס לעיצוב התלבושות של פסטיבל חיפה להצגות ילדים 2018, פרס היוצרת המצטיינת של תיאטרון באר שבע 2018, פרס קיפוד הזהב 2021 לעיצוב תלבושות ופרס על שם ארנון אדר.

אלדד לידור מוזיקה

כותב ומעצב מוזיקה להצגות, לסרטים, לפרסומות למוזיאונים ומוולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוזיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוזיקה באוניברסיטת ת"א ובסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: על אהבה וחברות, אשה בעל בית, נערי ההיסטוריה, מקווה, פילומנה, פלדה, מירלה אפרת, מכתב לנעה, פופקורן, ערפל, שבעה, כחול בווער, אחד משלנו, הזוג המוזר, חשמלית ושמה תשוקה, מי מפחד מוירג'יניה וולף. בתיאטרון הבימה: אלוף הבונים, מלכת היופי של לינאן, רכוש נטוש, סונטת סתיו, מועדון האלמנות העליונות, אוסקר ודודה רוזה, קפואים, אבנים בכיסים, הכיסאות, נשיקת אשת העכביש, מראה מעל הגשר, מחילה, בחורים טובים, הבחורים בדלת ממול, אמדאוס, פולין ארץ ירוקה, המלך ליר, הדה גבלר. בתיאטרון החאן: מידה כנגד מידה, האם הטובה, האזור החופשי. בתיאטרון הקאמרי: אלקטרה, הבדלה, מי מפחד מוירג'יניה וולף, מותו של סוכן, נתניה, ביבר הזכוכית, אשה בעל בית, דמוקרטיה, המלביש, קופנהגן, המנצח, יחסים מסוכנים, להרוג את הזמן, מהגר עובר ושב, מעשייה מגונה. בתיאטרון חיפה: גיבור הלובי, הדוכסית ממאלפי, השתיקה, עיר חופשית, הילד מאחורי העניינים, שיחות עם אבי, הנכד. בתיאטרון באר שבע: סליחות, בית ברנרדה, ילד משלי, ביבר הזכוכית, רק בימי ראשון, באופן יחסי, M בטרפליי, זינגר, המתחזה, הרציף המערבי, הפקר. בתיאטרון לילדים ולנוער: מסך הברזל, הממלכה של קנסוקי, פילים לא רוקדים בלט, אורי, צבע הפנינה, שרה גיבורת נילי. במדיטק: קרשינדו, שמשון בר לשון, צבע הפנינה, המאוהב מכיתה ו'. קיבל את "פרס מאיר מרגלית" לשנת 2001 על המוזיקה לנשיקת אשת העכביש. הוציא 4 פרויקטים אינסטרומנטליים שהאחרון שבהם קליידוסקופ.

דולב ציגל עיצוב תאורה

מנהל מחלקת תאורה של בבית ליסין. בין ההצגות להן עיצב תאורה בתיאטרון: המלאך, הגלולה, בית מרחקת שטרן בלום, היופי כן קובע, עיצב תאורה לפותחים במה, פסטיבל בית ליסין למחזאות ישראלית חדשה. החולה ההודי, בשידור חי, יומנים, סיבת המוות, תה, שיר פרידה, סופש עם תום, זריחה, דולפינים, ברדווין פינת פרישימן, צל של אישה, טניה, בראנז'ה, פרינסס מרי 7, פועלת זרה, תמונות יפואיות, מי מכיר את עמוס חפר?, נדלן ועוד.

נעם ביצור עוזרת במאי

בוגרת לימודי תואר ראשון בבימוי והוראת תיאטרון בחוג לאומנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. עבודות כעוזרת במאי, בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: המלט, המלאך. בתיאטרון הקאמרי: מותו של סוכן. בתיאטרון המדיטק: השחר של גאיה, הלב - סיפורו של מרקו. בתיאטרון אורנה פורת: מורה לחיים. חג המחזמר: אהובת הקצין הבריטי. בתיאטרון הבית: מה שלא הורג. בסמינר הקיבוצים: ככלות חמש שנים. עבודות כבמאית, בצוותא: עקדת יצחק במסגרת "חממת המחזאים". בסמינר הקיבוצים: ציפור.

לימור גולדשטיין איבון

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין ההצגות בהן השתתפה - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: הים הכחול העמוק, אוסלו, משפחה חמה, סינית אני מדברת אליך. בתיאטרון הבימה: על עכברים ואנשים, עסק משפחתי, פילומנה. בתיאטרון הקאמרי: הלילה השנים עשר, אדון וולף, קומדיה של טעויות, המורדים, הורדוס, לזיסטרטה, פרק ב', יתוש בראש, אלה בתרה, משפחה חמה, חורף מתחת השולחן, הגר באריסטוקרטים, קיזוז, חברים של חברים, נשוי במנוסה, ארוחת טעימות ועוד. בטלוויזיה: יסורי אפרים, האשה באפור, טיפול נמרץ, ראש גדול, רוקדים עם כוכבים, עוד משפחה וחצי, דאוס, הבורר, מעצבים תרבות. בקולנוע: ערב בלי נעמה, מנת יתר, צעד קטן, תהילים, מלח הארץ, הדקדוק הפנימי, נמס בגשם. זכתה בפרסים: פרס טימן, GOLDEN PANDA פרס מייזלר. מופיעה בימים אלו במופע שיצרה אינטימי.

שירי גולן לאו

בוגרת בית צבי, בית הספר לאמנויות הבמה, 1992. בין ההצגות בהן השתתפה - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: סינית אני מדברת אליך, זוג, המלט. בתיאטרון הקאמרי: עולמה של איימי, יום במותה של גו, אוי אלוהים, המלך ליר. בתיאטרון באר שבע: כולם היו בני, אם הבית, קיץ ועשן, מחלת נעורים, המון רעש, קן הקוקיה, למה לא באת לפני המלחמה, איפיגניה, רוחות, חתונת הדמים, בית ברנרדה אלבה, הלוויה חורפית, גן הדובדבנים, הורים איומים ועוד. בתמונה: מרי סטיארט, שחף, הלואי שהיית אישה, הבקכות.

כרמל בין מדלן

למדה בסטודיו למשחק יורם לוינשטיין.
בין ההצגות בהן השתתפה - בבית
ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: משחקים בחצר
האחרית, המלט. בתיאטרון הקאמרי:
השיבה. בתיאטרון הסמטה: מינטאור.
בטלוויזיה: המפקדת.

יורם טולדנו ז'ורז'

בוגר בית צבי, בית הספר לאמנויות, 1996.
בין ההצגות בהן השתתף - בבית ליסין עש ברוך
איבצ'ר: אבודים ביונקרס, סינית אני מדברת אליך,
החולה ההודי, קפה ערבה, דולפינים, פרינסס מרי 7,
ולנטינו, נדלן, סוסים על כביש גהה, המקרה המוזר
של הכלב בשעת לילה, המוגבלים, הר לא זז, הקומה
השלישית, אנשים מקומות ודברים, קופסה שחורה,
פנתר כפול, ברוכים הבאים לגיהנום, המלט. בתיאטרון
באר שבע: הפסנתר של ברטה, גייפס. בתיאטרון
הספריה: כובע מלא גשם, הנרי הרביעי, דרך החופש,
מעגל הגיר הקווקאזי, גג שקוף. בתיאטרון חיפה:
תשובה, ארתור או, להיות או לא להיות, אותלו,
גבולות, המלט, רומיאו ויוליה, שלום ולא להתראות,
אימפרו, אמנות המשחק, יתוש בראש, רומבטיקו,
דודתו של צ'ארלי, בנות עובדות. בתיאטרון תמונע:
מועדון הקופים הירוקים. בטלוויזיה: סיבת המוות רצח,
שלוה, המכון, ספי, תיק סגור, חדר מלחמה, תמרות
עשן, טקסי דרייבר, חטופים, הרמון, כפולים, הנערים,
פגע וברח (נטפליקס), בעלת החלומות, בלאדי מורי
ועוד. בקולנוע: שלוש אמהות, חמש שעות מפרז, אדם
בן כלב, אנשים כתומים, געגוע, הד ועוד. זוכה פרס
השחקן בפסטיבל הקולנוע אירו אסיה לשנת 2019.

תום חגי מישל

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין,
2011. בין ההצגות בהן השתתף - בבית ליסין עש
ברוך איבצ'ר: מלך הכלבים, הירשת, לילה אחד
מרקוביץ', שיעור ריקוד, בעלת הבית, זוג, המלט.
בתיאטרון באר שבע: גלילאו גליליי, טירונות בלז,
חבלי משיח, איזה יופי, רוחות, הצעה מגונה, רומיאו
ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים, עפיפונים, הורים
איומים. בתיאטרון האינקובטור: מה שחשוב באמת.
בתיאטרון המדיטק: לא דובים ולא יער.
בטלוויזיה: אורים ותומים, תא גורדין, המגיפה,
משפחה טובה, מלאך של אמה, כבודו, מלכת היופי
של ירושלים, אינפיניטי. בקולנוע: יונה, יוני אפס.
זוכה פרס התיאטרון - השחקן המבטיח על
תפקידו בטירונות בלז.

המלט

מאת ויליאם שייקספיר
תרגום: דורי פרנס
בימוי: יאיר שרמן

המלאך

מחזה מוזיקלי לילדים
מאת אפרים סידון
בימוי: ציפי פינס
מוזיקה: אורן אלדור,
אמיר לקנר

טריאז'

מחזה ישראלי חדש
מאת מאיה ערד יסעור
בימוי: אילן חנן

הדה גאבלר

מאת הנריק איבסן
נוסח עברי: מאיה ערד יסעור
בימוי: יאיר שרמן

שיפוצים

קומדיה ישראלית חדשה
מאת ארז דריגס ובבימויו

זוג

מחזה ישראלי חדש
מאת עדנה מזי"א
בימוי: אילן חנן

תפוחים מן המדבר

קלאסיקה ישראלית
מאת סביון ליברכט
בימוי: אמיר וולף

המשתמט

מאת רועי חן
בימוי: ארז דריגס

סטמפניו

מאת עדנה מזי"א
עיבוד חופשי
לשלום עליכם
בימוי: רוני ברודצקי

אמצע החיים

מאת דייוויד אלדרידג'
תרגום: עידו ריקלין
בימוי: איה קפלן

עבדאללה שוורץ

קומדיה ישראלית חדשה
מאת רמי ורד
בימוי: רוני פינקוביץ'

שבת בבוקר

מחזה ישראלי חדש
מאת נועם פלג

בבצ'יק

קומדיה ישראלית חדשה
מאת יהונתן אינדורסקי
בימוי: נועם שמואל

אמריקה

מחזה ישראלי חדש
מאת נגה אשכנזי
עפ"י סיפורה של
סביון ליברכט

הורים איומים

מאת ז'אן קוקטו
תרגום: אלי ביז'אווי
בימוי: גדי רול

סיפור אהבה

מאת אלכסי מישליק
תרגום: אלי ביז'אווי
בימוי: עידו רזנברג

המחליפה

קומדיה ישראלית חדשה
מאת רוני סיני
בימוי: ליאור אשכנזי

משחקים

בחצר האחורית
קלאסיקה ישראלית
מאת עדנה מזי"א
בימוי: עידו רזנברג

בחכים הבאים לגיהנום

קומדיה ישראלית חדשה
מאת רמי ורד
בימוי: דפנה זילברג

בין קודש לחולון

מחזה ישראלי חדש
מאת דניאל לפין

ארבע אימהות

קומדיה ישראלית חדשה
מאת דניאל לפין
בימוי: אילן חנן

מחזות זמר

בלוז לחופש הגדול - בכורה

מחזה מוזיקלי
מאת אורן יעקובי
עפ"י סרטם של
דורון נשר ורנן שור
בימוי: יותם קושניר
מוזיקה: עילי בוטנר

לעבור את הקיר

קומדיה מוזיקלית
מאת אורן יעקובי
עפ"י סרטם של
רמה בורנשטיין-שי
בימוי: עידו רזנברג
מוזיקה: עילי בוטנר

אפס ביחסי אנוש

קומדיה מוזיקלית
מאת אורן יעקובי
עפ"י סרטם של
טליה לביא
בימוי: עידו רזנברג
מוזיקה: עילי בוטנר

אכסדרה עש ליזיקה, עמי וטדי שגיא

מייסדים 12,000 ₪ ומעלה

אקריש רבקה יעקב
בצלאל אורית וחזי
דותן ורדה ובעז
הורביץ דליה ואלי זל
חברוני נתן
חודורוב פארה ועפר
חכים דורית וקרמר שלמה
טוקסלי דר עדנה
ליאון אלי עוד
לרר רות ומשה

סגל נטע
פדרמן ליאורה ומיכאל
צבילינגר מירה
צלרמאיר מיכל ומיכאל
רכבי מיכל יובל
שגיא ליזיקה ועמי
שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם

מייסדת אגודת הידידים
ג'ני ברנדס ז"ל

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון
הילה רהב

מנהלת אגודת ידידי התיאטרון
יפה ענתבי

רכזת אגודת ידידי התיאטרון
שחן הר יופי

ידידים

אבין-בריר ברויה ודר אברהם בריר
אבן-עזרא יעקב
אדיב אורלי
אור תאודור
אילני רד ודני
אלאלוף שרה
אלבין גליה
אלן אסתר
אלחנני איטה
אלמגור שושי ועמיר
אלמוג דר' יעל (זכאי)
אמיר דנה ושרון
אנג'ל ענת ואודי
אסף רות ואברהם
אראל אסנת ועמי
אריסון דורין ודייד
ארנון צפירה ומנשה
אתגר טליה ועמי
בארינבוים נטלי וצביקה
ביג'ר אילנה ואלקס
בירן גניה ודני
בלדב עוד לימור
בן נפתלי אברהם
בר שלמה
בראון גבי
ברג שמואל ושרה אילין
ברזניאק דר נפתלי וקראוס אגט
ברנשטיין נתן
בר-טור ליאורה ורני
ברעם מיכל וגיא
ברץ יעל בני
ברק נאוה וזינגר שלום
ברקת דר מרים ושייקה
ברקת קרן ועירא
גבריאל עדנה
גובלי ד'ר אלישבע ובנימין ז"ל
גייגר שרה ומיכאל
גל-און חוה
גלברד ברכה ויעקב
גליקסמן דליה ויוסף

גילת תמיר
גלרט אלון וריקי
גמזו יעל וגיא
גמזו יפה ואלי
גנזי רג'ין
גרבינסקי דינה וישראל
גרינבוים רד ואילן
גרשון רזיאלה ואלי אבולפיה
דותן אבי
דורפמן-שוורץ טובה ושוורץ רביב
דנינו מיטל
דנקנר אורלי ונוחי
דרגנר רד ואבי
הלפן אלי
הלפרן אווה וזרחן
הלפרן דנה וזמיר
המבורגר אילנה ויאיר
הראל אורה ודר אביקים
הרטמן אסתי ואלקס
הרציאנו דר לורט
וולדמן איל
וולטש טלי ועמוס
וולס שירי ועידן
ויזל לימור והראל
ויסמן נורית וישה
זוגלובק מרים ודפנה
זרניצקי יוסף
טולדיאנו נירה
טייק דר יהודית והנרי
טייק עירוה
טיסונה נעמי ושלמה
טמיר ענת
טפר קארן וגיל
יוסף איריס
יפו עליזה ופרופ' אריאל
כהן מירב
כזהניוף רינת ומוטי
כץ מירי ואופיר
כצמן שלי וחיים

לבני ציפי ונפתלי
להב דורית והלל
לוי חוה וגולדברג ארמנד
לוסטרינק אורנה ואורון
ליאון מלכה ואמנון
ליבר אתי ודייד
לידור עדי ועמי
לנדאו ליאורה ואלי ז"ל
לנדאו ציפי ויגאל
לנדסמן גלית (אלפסי) ויוסי
מאור גליה ויהושע
מאיוהיץ אילנה
מולכו שלומית ויצחק
מלץ טל ואבי
מלצר דורית וארז
מנור נורית ויואב
מנור רות ויצחק
מנחם שלי ושמעון
נוסבאום יהודית ורמי
נמרוז רות ועפר
סאמט ורדה וחיים
סגול טובה וסמי
סגול לינדא ויצחק
סגל מרשה ומיכאל
סוארי עדיה ופרופ' יצחק
סיטון נורית וישה
סלונים תמי ואורי
סלע יהודית ואביאם
סלע שרה ופרופ' מיכאל ז"ל
עופר ליאורה
עופר רותי
עורקבי שירלי ועמיחי
עוזרי מירי
עמית טובי ופרופ' עמי
ענבי גניה ומאיר
ענבר יהודית ואורי
פדני ענת ובנימין
פדרבוש רותי ועקי
פדרמן רן וגרונדמן יסמין
פורר מיכל ודוד

פושינסקי דפנה ואמיר
פרי נאוה
פרנקל ענת ושמואל
צרפתי חגית וניסים
קונדה ציפי ואפרים
קוק הלגה וטדי
קז חלי ואבנר
קלגסבלד יעל ודורי
קרהינר קרן וגדי
קריב נילי
רהב הילה ורני
רוגובין קובי וניר נעמי
רוה תמי ויהודה
רוטלוי לילך וליגד
רוטלוי נלי ויאיר
רוטשטיין זאב ורותי
רז אסתר
ריכטר יהודית וקובי
רקנאטי ובל יודי
שבירו נורית
שחר זהבה ואריה
שטיר ישראלה ואינשטיין אבי
שטראוכלר בת-שבע
שטרנברג ליאורה ומנחם
שיף דב ואנה
שלמון איריס וזליאב
שמגר רובינשטיין מיכל
שמיר מאיר
שמעוני רני (שמעוני
פינקלשטיין fcd)
שניידר בצלאל ולב יעל
שפיר בנון מירי
שרם אורלי
שרמייסטר יגאל וויטוס הנית
תאומים עירית ומשה

חברי ההנהלה הציבורית

דר דב תמרי - יו"ר
פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד
רמי בן-גל
עליזה גורן
עו"ד גיל בר-טל
עוד צפנת דרורי
אופירה יוחנן וולק
גיא ירמיהו
זינגר מנסור
אריאל קפון
עו"ד יחיאל שמיר

מנהלה

דברות ויחסי ציבור: זיהו סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהלת מכירות חוץ: נועה דקל
רכזת תקשורת ומחשוב: יהודית רוקבן
מכירות: יעל ארמוס, אדוה קמחי
חן תמיר
מחלקה חינוכית: רועי שולברג
רכזת מנויים: אבישג מור
מנויים ופניות הציבור: דורית מוסבי
רכזת שיווק טלפוני: בתיה גמליאל
נציגי שיווק טלפוני:
ליליאן באטיס, נאורה ברנר
עמליה ברש, סימה זוארץ
יפית טרייסמן, מרים כספי
בלה לוי גאולה לוי, ציפי לסינגר
רכז שרות לקוחות:
עין קרוסו
נציגי שרות לקוחות:
ויקי ברכה, שרה גלעם, אבי דנגור
עפרה כהן, ליאב כהן, דניאל לוטין
מיכי מיור, אורית קראונו
יהודית שפירא, שלומית קרת-פעמי
נועה רובין, טל רעיני
מנהלת לשכת מנכל: יפה רטי טייב
מרכזת תפעול המחלקה הטכנית
ומשאבי אנוש: נגה חליף
מנהלת חשבונות ראשית:
מרב כהן
חשבת שכר: לורה מולדצ'סקי
מח' הנהלת חשבונות:
זוהר פורמן, טלי חובב
מרכזיה: דבורה אהרון
מנהל מחלקת סדרנים: שחר קראוס

יעוץ משפטי:
עו"ד אסף ברנזון, עו"ד זוהר קדמון

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס דרמטורג התיאטרון: אבישי מילשטיין

סמנכ"לית תפעול:
אדוה טמקין

מנהל משאבי אנוש:
יוסי זיידוביץ

מנהלת שיווק ומכירות:
עירית סוחוניצקי

מנהל כספים:
יחיאל לוסקי

מנהלת הפקות:
נרת צור

להצגה זו

מנהל הצגה:
ארז שפר
מנהל במה:
אופיר אוחיון
אלכס גולדברג
עובדי במה:
אלון כליף
דוד פיזל אמזרי
תאורה:
אייל דרוו עובדיה
עומר לנדאו
סאונד:
אורן פרי
דניס אוסקין
מלבישה:
ג'ני חנה אדלר באום

אביזרנית:
לידיה סמנטקובסקי
ביצוע תפאורה:
דודי בית מלאכה
צילום שער:
פיני סילוק
צילומים חדר חזרות:
ישעיה פיינברג
עיצוב שער:
רקפת ולטר-ונטורה
עיצוב תוכניה:
סטודיו אתי קלדרון
הפקת תוכניה:
מיכל גלעד

שחקני התיאטרון לעונת 2023-24 (לפי סדר א'-ב')

יונה אליאן-קשת
מגי אזרזר
איתמר אלבז
גיא אלון
נפר אליהו
דור אלמקייס
עידן אלתרמן
נעמה אמית
חן אמסלם
הגר אנגל
אנה אקהרד
אפרת בימולד
כרמל בין
לירית בלבן
אביעד בנטוב
אביתי בר דוד
נמרוד ברגמן
עמית ברוורמן
דור ברנס
ששון בבאי
מיכאל גבעתי
נעה גודל
שירי גדני
אודי גוטשלק
מעין גוטשלק
דיאנה גולבי
לימור גולדשטיין
שירי גול
אלי גורנשטיין
עדי גילת
דניאל גל
מיה דגן
תיקי דיין
יעל דובר
טל דנינו
אווליו הגואל
רמי הויברגר
דניאל היב
ניו הלפרין
אילון הרש
שלמה וישנסקי
ענת וקסמן
יעל וקשטיין
גיל זגורי
מירי זהבי
עוז זהבי
תום זידנר
אשלי זימברג
גל חזאז
תום חגי

Les Parents Terribles

By **Jean Cocteau**

Translated by **Eli Bijaoui**

Directed by **Gadi Roll**

Set Design **Kinereth Kisch**

Costumes Design **Jehudit Aharon**

Music **Eldad Lidor**

Lighting Design **Dolev Tzigel**
based on Lighting by Pelice Ross

Cast

Limor Goldstein Yvonne

Shiri Golan Léo

Yoram Toledano Georges

Tom Hagi Michel

Carmel Bin Madeleine

First performance: 11.3.2023

Length: 1 hour and 40 minutes without intermission

Les Parents Terribles

By Jean Cocteau

**BEIT
LESSIN**
IN HONOR OF BARUCH IVCHER